

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno CCCXIV. ad annum CCCXLVI.

Parisiis, 1644

Sermo prosphneticus Constantini Augusti ad sanctam Synodum. Capvt
VII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15072

ANNO CHRISTI 325. οἱς δὴ πᾶσιν ὁ βασιλεὺς ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας τὰ σιτηρέσια δαψιλῶς χορηγεῖται καὶ περὶ ταῦτα ποιᾷται μὲν καὶ ἐν ἐκεῖ σινοελθόντων ὁ Παμφίλου διεξήλθεν Εὐσέβιος.

Quibus omnibus cibaria in singulos dies imperator large & liberaliter suppeditari præcepit. Sic de his qui eo conuenerant, Eusebius Pamphili differuit.

Ὁπου ὁ βασιλεὺς σινοελθῶν τῶν ἐπισκόπων.

Quomodo rex cum episcopis confederit.

ΚΕΦΑΛ. 5.

CAPVT VI.

ΕΓΓΙΤΕΛΕΣΑΣ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν Δικηνίου ἐορτήν, ἀπῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Νίκαιαν. τῇ δὲ ἐξῆς πάντες ἅμα ἐπίσκοποι εἰς ἓνα τόπον σινοηρχοντο· παρήκει δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐπεὶ ἐξήλθεν, εἰς μέσον ἔστη, καὶ οὐ παρέστη καὶ ἔλεγε ἡρεῖτο, πρὶν αὐτῶν οἱ ἐπίσκοποι ἐπιβῆσαν. τοσαύτην δὲ βλάβειαν καὶ ἀδελφῶν τῶν ἀνδρῶν ὁ βασιλεὺς κατέχευε. καὶ οὐκ ὁ βασιλεὺς ὁ πανόφθημι καὶ τῶν ἀνελκῶν καὶ διδασκαλικῶν προσενέλογε λόγον, εἰς ὑμνήσιν καὶ διδασκαλίαν καὶ βλαστήσιν τῶν πάντων θεοῦ, καὶ τοσαύτην αὐτῶν χάρισμα μὲν· ὡδὲ πῶς λέγων.

CVM autem imperator festum ob victoriam contra Licinium partam absoluisset, venit & ipse Nicæam. Postridie omnes episcopi in vnum locum conuenerunt: accesserat autem & post ipsos imperator: & postquam accessit, in medio constitit, nec prius federe voluit, quam episcopi innuisent. tanta religio & reuerentia erga viros illos imperatorem occupauit. Ad quos laudatissimus imperator exhortatoriam & eruditam orationem habuit, in laudem & gloriam & gratiarum actionem Dei vniuersorum, qui tantam sibi gratiam concesserat: ita locutus.

Λόγος Κωνσταντίνου σεβαστοῦ καὶ προσφωνητικὸς πρὸς τὴν ἀγιάν συνόδον.

Sermo prosphoneticus Constantini Augusti ad sanctam Synodum.

ΚΕΦΑΛ. 6.

CAPVT VII.

ΠΟΛΛΑΣ μὲν καὶ πρὸς ὑποψίαν τῶν τῶν ἀθεσφότων γῆρας ἐπιφανεστάται ὁδοῦ ἢ τῶν παντοδυναμῶν θεοῦ ἐξοφίμῳ δικαιοσύνην ὑπέσφωσεν, οὐκ ἦκεται τὴν δὲ ἐκείνῳ ἐπισημοτέραν καὶ μάλιστα ἀσφαλίτουσαν, ἡ δὲ ἐν τῷ κεφαλαίῳ τῆς ἀγιότητος νόμου τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας πᾶσιν ἡμῖν, παντὸς θεώματος μείζον, ἡθεοσε, τῆς πίστεως κυριακῶν οἰκηθῆλον. τὸ δὲ τῶν μὲν κορυφῶν μέγιστον ἐφέ-

PLURES quidem illustres vias humano generi ad suam redemptionem, magni Dei omnipotentis iustitia præparauit, & inter alias insigniorem illam & maxime refulgentem, & quasi legis suæ sanctissimæ summam, qua nos omnes in sancta ecclesia catholica, quasi in quodam Dominico fidei domicilio congregauit: quod omni miraculo maius est. Huius autem domicilii verticem vsque ad fideri splen-

Yy iij

ANN
CHRISTI
325.

παροφει τῆ ἐνίων ἐννοία σωφρονισή-
 λον παρεσι δε ἀεί κῆ τοῖς δὲ φρονοδοσιν
 ὁ παρὸς τὸ θεῖον ἐπαμος, τῆς σωέσεως
 βραβεῖον. τούτων γὰρ ἐκατέρωθεν ὀπι-
 κμιδῶν τοῖς παροφείοις τῶ ἀζιωτά-
 του τόπου, δικαιοσύνη μὲν αἰ θύρας
 αἰαπεπιαμδύα δέρονται, αὐτῆ τε εἰ-
 σω οἰκιστεῖσα, μὲν αἰ ἀκροατοῦ τῆ δὲ
 ἀδικία ἐδὲ θέμις τῆς θύρας παροφει-
 θεῖν, ἀλλὰ ὁξόριος τούτου τῆ τόπου
 ἐκκλέεται. ταῦτά με, ὦ πμωτάτοι
 κῆ παντός ἐπαίνου ἀξιοὶ ἀδελφοί, τὰ
 παροφειά οὐτω σαφῆ εἰς τὸ τῆ αἰδίας
 καὶ ἀθανάτου φωτὸς λαμπαροφειά
 ἠγαγῶ· ἵνα μὴ πέρρω με ἐσώτα ἀμ-
 φίλοσ ἰσῶς τῆς ψυχῆς πῆσι ἀπφ-
 γάσσηται τὸ ἀληθείας ἀνάρμοσον. ἀλλὰ
 πῆ παροφειον διαβεβαλώσσομαι; πόφρον
 τὸ βδάμμοσ τὸ τύπον, ἠπς εἶσω ἔ σή-
 θους τῶ ἐμοδσιωειλημμένη λαυθάνῃ;
 ἠ τὰς θείας βεργεσίας τὰς παρὸ ἐμὲ
 τῆ παντοδωάμου θεοδ, ὁξ ὦν τὸ δρι-
 θμόν πολλῶν ἐργων, ἱκανὸν οὐὲ λέ ζω-
 μδμ, φλαείη, ἠδὴ κῆ τὸ ἐμὲ μετερότ-
 τα ὁ αὐτὸς ἠμέφρος θεός, καὶ πάντων
 παροφειάτων πατήρ, εἰκότως ἐαυτὸ κα-
 τεδουλώσατο. πῆ βέτε, ὦ πμωτάτοι
 ἀδελφοί, παροφειάμβανόντες ἀκέρ-
 ραμον πῆσιν, τοῖς λεγομένοισ. εἰ κῆ μά-
 λιστα ἠ ἐμὴ διάνοια τὸ θεῖον βεργεπι-
 μάτων κορεθεῖσα βδάμμοσ εἰν δοκῆ,
 ἔ λπὸ τούτου παροφειάτος ὁξόριος
 ἐπαίμοις πληροφει δυνάδα φάινε-
 ται ὁμοι, ὅφρ τὸ ἀληθείας ἠ πῆσις ἐν-
 αργῶς δύνκισιν, ἔτε φωνῆ, ἔτε ἱλωτ-
 τα τῶ παροφειάτα τὸ διανοίας ὑπουρ-
 γῆσαι δροκοδοί κῆ μάλα εἰκότως ἀμέ-
 λου γὰ ὄντος τῶ μεγέδοις τῆ βερ-
 γεσιῶν, ἠ μὲν διανοία ὑψηλῆ ἰς οὔσα, ἔδν
 δυνάτερο τῶ σώματῶ τῶ ποιοι
 κατὰ λαμβάνει· ἠ δὲ πῆς γλώττης πορεία
 εἰς σενὸν κομδῆ τῶ πῶ συγ-

nus quorundam cogitationem
 castigat, recte autem sapientibus
 fauor diuinus semper praesto est,
 quasi prudentiae praemium. His
 duobus ad loci sanctissimi ianuas
 assidentibus, ostia cum aperiun-
 tur, iustitiam suscipiunt, quae in-
 tus habitans permanet incorru-
 pta: iniquitatem autem fas non
 est portis appropinquare, sed ab
 illis excubitoribus repulsa, loco
 excluditur. Haec fratres honora-
 tissimi, omnique laude digni,
 cum ita sint manifesta, me ad æ-
 terni & immortalis luminis splē-
 dorem deduxerunt: ne si longius
 a me fuisset, ambigua fortassis
 animi fides veritatem redderet
 inconcinnam. Verum quid pri-
 mum confirmabo? numquid fel-
 licitatis formam, quæ intra pe-
 ctus meum concepta latet? an
 diuina erga me beneficia, quæ
 ab omnipotente Deo iam dem-
 onstrata sunt? quorum nume-
 rum ad multa opera sufficere af-
 ferimus, vt meam mediocritatē
 idem Deus noster & omnium re-
 rum pater merito in suam serui-
 tute[m] redegerit. Credite fratres
 honoratissimi, & integrā fidem
 dictis adhibete: etsi maxime a-
 nimus meus Dei beneficiis ple-
 nus, felix esse videtur, & ob eam
 causam immensas laudes eidem
 posse perfoluere: tamen vt fides
 veritatis aperte ostendit, neque
 vox neque lingua mentis impe-
 rio seruire sufficiunt; idque iure
 optimo. Cum enim immensa sit
 beneficiorum magnitudo, mens
 quidem altior exiitens sublimio-
 ra corporis loca occupat: linguæ
 autem via in angustum admo-

dum locum conclusa, fere cum loqui creditur, omnino conticefcit. Quis enim nostrum tam præceptis cogitatione, vt huius opinionis considerationem omnem respuat, ideoque affirmare audeat, facile admodum esse, omnipotenti Deo & rerum omnium pulcerrimarum opifici, gloriosas & illo dignas laudes dicere? Quandoquidem si quis solam eius, qui eum nasci constituit, maiestatem perpendat, sciens intelliget, nihil inueniri posse, quod Deo dignum eloqui queat. Quid ergo in meæ mediocritatis iustificatione dicere oportebat, quam quod diuinus veritatis sermo demonstraret? Hæc est magnitudo, hæc maxima veneratio. Consideretur aperte, an incidere, an nullo errore illabi potest in ea quæ de ipso dicuntur. Atque vtinam mihi, qui vobis in Dei ministerio sum coniunctus, copiosa dicendi facultas suppeteret, vt laudibus celebrarem illa prædicatione digna, quæ diuinus Saluator noster omnium rerum custos, principio sui aduentus, quando redemptionis nostre gratia, puri corporis domicilium ex virgine assumere dignatus est, omnibus hominibus exemplum suæ misericordiae ostendens, tranquillo suæ diuinitatis nutu demonstrauit. Vnde igitur incipiam? an ab eius doctrina & maiestate? an potius a documentis illis, quæ ipse per seipsum solus magister nullo docente declarauit? Atqui respirarunt eius prouidentia tot populi, quot numero comprehendi non possunt, paruo quodam alimento, ac minimis cibariis, & solis duobus piscibus, per diuinam eius in-

Iuan. 6.

κλειθεῖσα, δεικνύμενος ἄλλοθεν λέγουσα, πάντας σιωπῶντες. τίς γὰρ ἡμῶν οὐτω
 ἀποπέπης λογισμῶν, ἵνα τοιαύτης πε-
 ποιήσεως ἀπορρίψῃ λόγον, δι' οὗ Φά-
 ναυ δὴ πολήσῃε πάντων ἐκόλωσεν τῶν
 πάντων δυναμένων θεῶν, ἢ καὶ πάντων ἱερῶν
 καλλίστων δημιουργῶν, ἐν δόξῃ ἐπι-
 νοῖς καὶ ἐπαξίῳσι ἐπιτελεῖται; ὅποτε
 εἰς ἓν μόνον πῶν μεγαλοπρεπέσθαι τῶν
 αὐτῶν πεπλάσθαι νομοθετήσαντος λογι-
 σασθῶ, εἰδὼς δὲ σκοπήσῃε μηδὲν δυνα-
 σθαι ἀρεθίσθαι, ὅπῃ ἀξίον θεοῦ λέ-
 γῃσθαι δυνασθῆται. τί τοίνυν τῆς ἐμῆς
 μετερίστως πῶν καὶ ἀποσίωσιν λέγειν
 ἐξελῶν, εἰ μὴ τῶν, ὅπῃ ὁ θεὸς λόγος
 τῆς ἀληθείας δεικνύσιν; οὐ γὰρ μέγιστος
 ἦν μεγίστην ἀποσοκύνῃσιν σκοπιεῖσθαι
 σαφῶς, εἰ κατανῆσαι δυνασθῆται ἐν
 αὐτοῖς τοῖς ἀπὸ αὐτῶν λεγομένοις, καὶ
 οὐδεμίαν πλάτῃ αὐτῶν ὀλισησῆσθαι, καὶ εἰδε-
 μοι τῶν ὑμετέρων συνδιακόνων ἀλαμ-
 λῆς ἀπορία τῶν λέγων ἀρεθίσθαι, ἵνα
 ἐκείνα ἀξία ὄντα τῶν κηρύττεισθαι ἐκω-
 μιάσθω, ἀπὸ ὁ θεὸς σωτῆρ ὁ ἡμέτερος,
 ἀποσῶσθαι πῶν πάντων Φύλαξ, τοῖς
 ἀποσοκύνῃσιν τῆς αὐτῶν ἀποσοκύνῃσιν, ὅποτε
 ἡμετέρας λισιτελείας ἐνεκα, ἀγνοοῦ
 σώματα ὅτι οἰκητήσθαι κατηξίωσθαι ὅτι
 ἀπὸ θεοῦ λαβεῖν, πῶσιν ἀποσοκύνῃσιν
 διδάγματα τῶν ἀπὸ αὐτῶν οἴκου δηλῶν,
 γαλλωῶν ἀνθυμαπ ἡ αὐτῶν θεοπῆτος ἐδῆ-
 ξε. ἵνος ἀρεθίσθαι ἀρεθῆ; ἀπὸ τῆς αὐτῶν
 διδασχῆς ὅτι στυμῶσθαι; ἀλλ' ἀπὸ θεοῦ
 διδασκαλιῶν, ὅν αὐτὸς δι' ἐαυτῶν, μη-
 δένος διδασκωντος, μόνος διδασκαλος
 πέφηνεν; ἀλλ' ὅπως ἀνέπνευσαν, διὰ
 τῶν ἀπὸ ἀποσοκύνῃσιν, ποσοδοποι δῆμοι, ὅσοι
 οὐδὲ ἀρεθίσθαι ἀποσοκύνῃσιν οἶον τε, μι-
 κρῶν πνεύσθαι, καὶ ἐλαχίστοις σπῆσιν,
 καὶ μόνος δύο ἰχθύσιν, τῆ πύου θεῖα
 ἀπο-

ANNO CHRISTI 325.

ANNO
CHRISTI
325.

ποροία; καὶ Λαζάρου μὲν τὴν τε-
 λυτὴν βραχίονα πνὶ ῥάβδῳ ἀνάστασιν
 πεποίηκε, καὶ εἰς τὴν τῆ Φωτὸς λαμ-
 ποσότηα αὐτὸς ἀνήγαγε. πῶς δὲ αὐ-
 ἔπιμι τὴν ἀγνὴν αὐτῆ θεότηα, δι' ἧς
 ζωαὶ καὶ ἕνα ὑπορρήτο τέρας δεασά-
 μδος, καὶ τ' εἰ αὐτῆ ὀμιλίας μόνης κα-
 ταξιώσας, ὕψα τε αὐτὸς, καὶ παντὸς
 νοσηματὸς ἐλυθέραν ἐδήξε; πῶς δὲ αὐ-
 κατ' ἀξίῳ ἔπιμι αὐτῆ τ' ἀθανάτων ἐρ-
 γον, δι' οὗ πῶς συνεχεῖ καὶ μακρᾶ νό-
 σου τικεδόνι ἀναλωθεῖς, ἔ τ' ἡ μελῶν
 αὐτῆ χυθέντων καὶ διασπαδέντων ὅλων
 κέμδος, ἀφ' ὧν δέω ἰάματι ῥωθεῖς,
 αὐτὸ τ' σικμπόδιον, ἐφ' ὧ ἔκειτο, πῶς
 ὡμοῖς ἐπέθηκε, καὶ βιχαρίστας ἐπαίνους
 διαχῶν, διὰ τῆ πῶς πατείδος ἔ πῶς
 εἰορίας διέδραμν; ἀλλὰ τ' θεῖον αὐ-
 τῆ καὶ σαθηρὸν βαδισμα, ὡς ὀπιβί-
 νων τὴν ἀγρίαν θαλάσσαν κατὰ πα-
 πῶσας ἐπέβασε, καὶ πῶς θεοῖς ἴχθει
 πῶς βαθυτάτης θαλάπης τὴν ὕψο-
 πῶς ἐπέθεξε, καὶ διὰ μέσου πελάγους
 οὐδενὶ μέτρῳ βαθυτήτος πελομελο-
 μδου, ὡσπερ διὰ γῆς, τ' πορείαν ἐποίη-
 σατο; ἀλλὰ τὴν ἠπίαν αὐτῆ ἀνεξίκα-
 κίαν, δι' ἧς νικητῆς ὦν, ἐν πᾶσι τ' ἀνόη-
 των δῆμων τὴν αὐθάδειαν ἐδάμασε,
 καὶ δαμαδεῖσαν πῶς ῥῶ ἀπ' αὐτῶν
 διαχωρέζων τὴν ἀγρίοτητα, πῶ νόμῳ
 ὑπέταξεν; ἀλλ' ἐκεῖνα τὰ ὑπὲρ λαμ-
 ποσα καὶ μέγιστα πῶς αὐτῆ θεότητος,
 οἷς ζῶμεν, οἷς βίδοκοδμεν, οἷς ἕνας πῶς
 μελλούσης βιδαμονίας τὴν ἐλπίδα
 οὐ μόνον πεσοδοκάμν, ἀλλ' ὡσπερ
 πνὶ ἔχπῳ ἤδη κατέχομεν; πῶ πλέον πολ-
 μῶ λέγαν καὶ μετ' αὐτῆς τ' μικρᾶς τῆ
 λόγου περασκῶς, εἰ μὴ μόνον τῆτο,
 ὅπῳ πῶς ἐμῆς καθεσωμένης ἡχῆς
 συνεῖναι χεῖ τὴν καθαρότηα; ὁποῖος τῶν ὄντων ὁ πολυδύαμος θεός, ὁ

Concil. Tom. 2.

dustriam. Lazari etiam post mor-
 tem breui quadam linea resurre-
 ctionem operatus est, & ad hu-
 ius lucis splendorem iterum re-
 duxit. Quomodo dicam de pu-
 ra etiam diuinitate, per quam
 mulierem quamdam ineffabili
 modo intuitus, eamq; suo dum-
 taxat colloquio dignatus, sanam
 rursus atque omni morbo libe-
 ram ostendit: Quis autem digne
 prædicet eius immortale factū,
 per quod qui continuo & diu ab-
 lumente morbo detinebatur,
 membris omnibus solutis atque
 diuulsis iacens, repente diuino
 medicamento sanatus, grabatū
 suum in quo iacebat, humeris
 imposuit, & laudes gratiarum a-
 ctionis fundens, per patriam &
 fines suos cucurrit? & diuinum
 ac stabilem eius ingressum, quo
 incedens, & feuiens mare cal-
 cans connexuit, & diuinis vesti-
 giis profundissimi maris humo-
 rem compegit, & per medium
 pelagus nulla profunditatis men-
 sura definitum, quasi per terram
 iter fecit? & simplicem patienti-
 am, per quam in omnibus victor,
 insipientium populorum
 contumaciam edomuit, & domi-
 mitam eorum ferociam, procul
 ab iis peregrinatus, legi subiecit?
 & illa diuina & maxima eius di-
 uinitatis opera, quibus viuimus,
 quibus approbatur, quicum-
 que non solū futuræ beatitudi-
 nis spem exspectamus, sed quo-
 dammodo iam tenemus? Ego
 quidem exiguo orationis meæ
 apparatu plus non audeo dicere,
 quam hoc solum, animam meam
 iustificatā in sinceritate seu pu-
 ritate versari oportere. Qualis
 igitur est omnipotens Deus qui

Ioan. 11.
 Marc. 5.
 Luca 13.
 Ioan. 5.
 Math. 14.

cælum habitat, circa totum genus humanum, maxime autem ac præcipue circa pulcerrimam, & omni laude maiorem iustitiam, quandoquidem proprium diuinum spiritum merito sanctissimum ipsius corpus inhabitare, & sic omnibus humanis corporibus salutarè esse dignum duxit? Siquidem immensa hostium infania, quasi caligine quadam perniciosæ vmbre confusa, sanctissimam & salutarem omnipotentis Dei dispositionem interpretari non dubitat: breuiter id ego, quatenus fides, & animi iustificatio facultatem dicendi dederit, enarrare tentabo. Et quidem harum gentium prauæ opinioniones id impudentiæ genus inducunt, vt ore impio dicere non expauescant, Deum omnipotentem omnia quæ diuina lege notantur, neque creasse, neque creare voluisse. O vocem impiam, & quæ digne omnem supplicii exuberantiam in se postulat! Itane insane ac audacter diuini huius beneficii gloriam, quam nullus homo potest comprehendere, inanem reddere defiderat? Quid enim puritate Deo dignius? quæ ex sanctissima eius conuersatione cum fonte iustitiæ promanauit, & per totum orbis circuitum inundauit, & sanctissimarum virtutum facultates hominibus demonstrauit, quas Assyriorum affectu sibi prius inimicas existimarunt: quorum malum exemplum antecedens, reliquas gentes se illis accommodare persuasit. In quibus, vt nos proprio theoremate comprobamus, ois παρηγορημένου ἑφ' αὐτοῦ ὁραδείματός, καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη σωθήσονται αὐτοῖς ἀνεπίδη. οὐ οἷς, ὡσπερ ἡμεῖς ἰδίᾳ θεωρία δοκιμάζο-

Ἐ οὐρανὸν οἰκῶν, καὶ πᾶσι τὸ ἀει-
ζήτων ἄγιος, μάλιστα δὲ καὶ ὁ ζα-
ρέτως πᾶσι τῶν καλλίστων ἔπειτα
ἐπίπου μείζονα δικαιοσύνην ὁποῦτε
καὶ τῆς ἰδίου θεοῦ πνεύματος τὸ ἀγίω-
τάτων κατ' ἄξίαν σῶμα ἐνοικοῦνται
αὐτῶν, καὶ οὕτω σωτηρίας τοῖς ἀει-
ζήτωνοις σῶμασιν εἶναι κατεξέωσεν,
ἐπειδὴ οὐ πᾶσι τὸ ἔπος ἀγιωτάτης καὶ
σωτηρίου τῆς πάντων δυναμίδος θεοῦ
πέξεως, ἀμέθους τῆς ἐχθροῦ μαρτίας,
ὡσπερ ἀχλύϊ πρὶ συγκεχυμένη ἐπο-
λεθρίου σαμότητος, ἐρμηνείᾳ ποιῆ-
σαι ἐκ ἀμφιβάλλει, διὰ βραχέων
εἰς ὅσον ἢ πῆστι καὶ ἢ καθωσίωσις τῆς
χρῆς τῆς ἐμῆς τῆς λέγειν διπολεῖν δα-
ψιλύεται, διηγήσασθαι περισσομα.
καὶ γὰρ αἱ πύπων τῆς ἔθνων κακόνοια
ποιοῦτον χρῆσιν * εἰσάγει ἀναχρησίας *
ὡστε ἀσεβεῖ σῶματι μὴ φοβηθῆναι εἰ-
πεῖν, τὸ θεόν, τὸ παντοδυναμίδιον, πάντα
τὰ τῶν θεῶν νόμῳ δηλοῦν μῆτε πε-
ποιηκέναι, μῆτε ποιῆσαι βεβουλήσθαι.
ὡ τῆς ποιότητος ἀσεβοῦς φωνῆς, τῆς
κατ' ἄξίαν ἀπασιαν ὑπεβολῆς ημιω-
ρίας καθ' ἑαυτῆς ἀπαγούσης. οὕτως
ἐμμανῶς ἔ πολυμεθῶς τῆς θείας ταύ-
της ἀεργείας πᾶσι δόξαν, πᾶσι μηδενὶ
τῆς ἀειζήτων πᾶσι φησὶν αὐτῶν δυνα-
μίδιον, ἀφανῆ καταστήσασθαι ὅτι οὐ μεί-
νι γὰρ μάλλον ἢ ἀγνότης ἀξίως τῆς
θεοῦ; ἢ τις ἐκ τῆς ἀγιωτάτης ὁμιλίας
μὴ τῆς πηγῆς τῆς δικαιοσύνης παρη-
λήλυθε, καὶ διὰ πάσης τῆς πειροδου τῆς
οἰκουμένης ἐπλήμμευρε, καὶ τὰς δυνα-
μεις τῆς ἀγιωτάτων ζρητῶν τοῖς ἀει-
ζήτωνοις ἐπέδξιν, ὡσπερ ἑαυτοῖς
παρηγοῦν ἐχθρας νομίσαντες πᾶσι τῆς
Ασσυρίων οἷς παρηγορημένου ἑφ' αὐτοῦ ὁραδείματός, καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη
σωθήσονται αὐτοῖς ἀνεπίδη. οὐ οἷς, ὡσπερ ἡμεῖς ἰδίᾳ θεωρία δοκιμάζο-

ANNO
CHRISTI
335.

* μῆτι

* ἴδου

Ita igitur videtur quodammo-
do sanctissimi Verbi abundan-
tiam, eius quem liberat conuer-
satione custodire, & lucis splen-
dorem nobis præbere. Quam ob
causam ergo gentium omnium
populi cæleste lumen non aspi-
cientes, & nobilissimam pieta-
tem contemnentes, quod de ter-
ra est inquirunt, quod nullum
habet veritatis fundamentum,
neque puri splendoris claritatē,
neque cælestis diuinitatis poten-
tiam? O indignum facinus! ad-
huc & nunc cum nihil impium
omittant, nec in Deum respi-
ciant, & in miserum errorem
prolabantur, non vident, & for-
didis his operibus mundi splen-
dorem cõtaminare non cessant.
Nempè lignum, lapidem, æs, arg-
gentum, & aurum, & huiusmodi
alia de terra sumpta, vt adoren-
tur proponentes, & ad ea vitæ
spem publice referentes, tem-
pla ipsis insigni ornatu ædifi-
cant, & postea in suæ adorationis
additamentis gloriantur: si-
quidem structuræ magnitudo
quam ipsi fecerunt, dignum eo-
rum conspectu miraculum ex-
hibet. Quandoquidem autem
talia facere videntur, manifeste
intelligitur ipsos potissimum ne-
que sensu, neque visu præditos
esse; & arroganter in suis structu-
ris sese iactare conuincuntur.
Qualis igitur, & quantus est om-
nipotens Deus, non conspiciunt,
omnium auctor & iudex: quem
quidem propriæ, vt opinantur,
virtutis persuasione latet. Ipsius
enim dispositione nostri corporis
species debitâ formam accepit,
vt harmoniæ vigorē habere-

ούτως ουδ' δοκείνι ζήπω τῶ ἀγιωτά-
του αὐτοῦ λόγου διαμελώμεσθαι τὸ ὀμι-
λίαν τῶ ἐλθροῦτος διαφυλάττειν,
& τῶ φωτὸς πύλι λαμπερότητα ἡμῖν
ἀφ' ἑλθ. πνος πόνιω ἔνεκα κὶ νυῶ πύ-
των τῶ ἐθνῶν οἱ δήμοι, τὸ οὐρανό-
μη καθεσθόντες φως, & τῶ ἐνδοξοπά-
του ὁσίου ὑπὲρ φρονουῶτες, τὸ γήινον
ἐπιζητῶσιν, οὐδέ μίαν ἔχον ὑπόστασιν
ἀληθείας, οὐδέ φαιδρότητα ἀγῆς
λαμπερότητος, οὐδέ δυναστείας τῆς
οὐρανοῦ θεότητος; ἀ ἀναξίου δράμα-
τος. ἐπὶ καὶ νῦν μηδὲν ἐλλείποντες τῆς
ἀσβεστίας, μηδὲ πρὸς * τὸ δέον ἀφο-
εσθόντες, ὑπὸ τῆς ἀθλίης πλάνης κα-
ταπίπτοντες οὐχ ὀρεσσι καὶ τοῖς ῥυ-
παροῖς πύτοις ἔργοις τοῖς τῶ κόσμου
πύλι λαμπερότητα οὐ παύονται μιαι-
νοντες, δηλαδὴ ξύλον, κὶ λίθον, & χαλ-
κόν, & ἀργυρῶ, καὶ χρυσόν, & ταῦτας
ταῖς γήινας, εἰς τὸ πρῶσσωεῖν καθε-
δρωῦτες, & διπὸ τούτων ἐλπῖσα τὴ ζωῆς
ἀπαγγελλόμενοι, ναὶς αὐτοῖς μὲν ἑπι-
σήμευ κόσμου οἰκοδομουῶτες, & διπὸ
τούτου οὕτως αἰξόντες αὐτῶν τὸ πρῶ-
σσωήσεως ταῖς πρῶσθηκας. ἐπειδὴ πρὸ
τὸ μέγεθος τῶ οἰκοδομημάτων ὑπὸ
αὐτῶν γυρόμεν, ἀξί τῆς ἐαυτῶν
ὄψεως ἀφ' ἑλθεται τὸ θαῦμα. ὁππὶ
πόνιω ταῦτα ποιεῖν δοκοῦσι, σαφῶς
νοεῖται, εἰ καὶ τὰ μάλα αὐτοῖς ἐκ αἰ-
δάνονται, ἐδὲ ὀρεσθῶσιν, ὅπ τοῖς ἐαυτῶν
ἔργοις ὑπὲρ φανῶς αὐχέιν δοκωῶτες
ἀλίσκονται. ἡλίως πόνιω κὶ πόσος τὸ
θεός ὅστιν ὁ παντοδυνασῆς οὐχ * ὀρεσ-
μέρος, πῆς & πάντων αὐθέντης ὅστι κὶ κρι-
τῆς, ὄν πινες αὐτῆ τῆ πεποιθῆσθ τὴ ἰδίας,
ὡς νομίζοισιν, θρετῆς λανθάνοισιν.
αὐτῶ γὰ τῆ διατυπώσθ καὶ τὸ εἶδος τῶ
ἡμετέρας σώματος ἔλαβε τὸ ὀφελόμενον τύπον, & ἴνα γυόμεν τὸ ἀρμονίας πύλι

ANNO
CARLII
35.

* τὸ δέον
ἀφορῶν.

* τὸ ὀρεσ-
θῶν.

ANNO CHRISTI 325.

ἀκμῶν, ὁ αὐτὸς τῆς πάντων μελῶν ἢ
 συζύγιαν ἰσχυροτάτοις νήροις συνέδη-
 σεν ἵνα ἐν πάσῃ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τῆς ἡμετέρας
 ἀποδοῆς ἀκάματον ἐχρημῆν πλὴν ἀκ-
 μῶν ἢ οἰκείας ἀρμονίας. τούτων πόν-
 νου σωτηριώδη διατυπώσῃ τελεσιουργ-
 ηθέντων, καὶ πνέμα ἡμῖν, ἵνα ταῦτα
 πάντα κινῆσθαι καὶ ἀκμάζειν δυνάμετο,
 ἐνέπνευσε, καὶ δίδω τοῖς ἡμετέροις
 ὀφθαλμοῖς συνεχῆρσε, καὶ * ὡς
 σώσειν τῇ ἡμετέρᾳ κεφαλῇ δέδωκε,
 καὶ ἔσω τῆς χώρας ταύτης, πάσης τῆς
 διανοίας τῆς ἡμετέρας. **Θ** λογισμὸν
 συνέκλεισε. ποιητροῦ εἶπες δὲ φρονῶν
 ταύτης τῆς διατυπώσεως. **Ω** λογισμὸν
 σκοπήσῃ, τὰ δὲ λοιπὰ παύσῃ, ἀ μὴ τε
 λόγῳ, μὴ τε δριμύτῳ ἀελληφθῆναι
 δυνάμεται, ταχεῖα ἐνθυμήσῃ καὶ ἰδεῖν καὶ
 συνιέναι δυνήσεται πλὴν αἰώνιον. **Σ** σω-
 τηριώδη τῆς ἀθανάτου θεοῦ ὄμοισίαν,
 καὶ οὐ δυνάμεται ἐκείνον πλανῆς πνός
 χροῖς ἀνθρώπος ἐνδύσθαι. σκέπτεσθαι
 σαφῶς αὐτὰ ἔξεστι, καὶ ἰδεῖν πάντα τὰ
 γερνόντα τῆς δυνάμεως τῆς θεοῦ, ὡς αὐ-
 τὸς πάντα ταῦτα τῆς βεβούληται. ἵνα
 δὲ εἴη ἰδεῖν, ὅτι ὡς ἀδέμτος κόσμου
 πολιτεία πλὴν τῆς θεοῦ ἀγνωσίαν τοῖς
 ἀνθρώποις ἀπειργάσατο, λογισμοῦ
 ἀμύθηματ^ο πρὸς τῆς τεχθέντ^ο
 ἐκ πλανῆς ἔχθροδ^ο ἐν ταῖς τῆς σκαμῶν
 ἀνθρώπων ἀθλίαις ψυχαῖς, ἐκ τῆς
 θεοῦ νόμου λαβεῖν * ἡμῶν ἐνεστ^ο σα-
 φῆ τ^ο ἀπὸ τούτου ἰσχυροῦ. **Σ** ἐκείνους
 γὰρ καμροδ, ὅς οὐ ἴσασιν τῆς δύο ἐκείνων,
 τῆς ἐν δριμύτῳ καὶ ἀελληφθῆντων, τῆς θεοῦ καὶ
 ἀγίου πνεύματος. **Μ** τῆς πνευματικῆς
 ἐπιμελείας ἐκ ἐφυλάχθη, ἐπίχθη
 μὲν ταῦτα τῆς πνευματικῆς ταύτης τῆς
 ἀπὸ τῆς γέροντος δὲ συνεχῆς, καὶ μάλλον
 ἐπιύξησεν, ὅς οὐ καὶ **Θ** πνευματικοὶ δύο θεοὶ ἐπέβληθη-

mus: ipse membrorum omnium
 connexionem nervis fortissimis
 colligavit, ut in omni nostræ in-
 tentionis actione, propriæ har-
 moniæ robur indefessum retine-
 remus. His igitur salubri dispo-
 sitione absolutis spiritum etiam,
 qui hæc omnia movere ac robo-
 rare posset, inspiravit: visumque
 oculis nostris concessit, & intel-
 lectum capiti nostro indidit, &
 intra regionem hanc totam nos-
 træ cogitationis rationem con-
 clusit. Quapropter si quis recte
 sapiens huius dispositionis ratio-
 nem consideret, omittat autem
 alia, quæ neque verbo, neque nu-
 mero comprehendi possunt, ce-
 leri attentione salutarem & æ-
 ternam immortalis Dei poten-
 tiam videre atque intelligere po-
 terit: non poterit autem errore
 aliquo temere implicari, sed ma-
 nifeste contemplari licebit; at-
 que videre omnia Dei potentia
 facta esse, sicut ipse omnia hæc
 existere voluit. Ut autem per-
 spicere liceat, quod aliqua illicita
 in mundo conuersatio igno-
 rationem Dei apud homines ef-
 fecerit, post natum esse illusionem
 inimici in miseris infelicium ho-
 minum animis primum rationis
 peccatum, ex diuina lege datur
 nobis perspicuam huius rei de-
 monstrationem accipere. Ab il-
 lo enim tempore quo a duobus
 illis in principio creatis, conuen-
 nienti diligentia diuinum & san-
 ctum mandatum obseruatū non
 est, natus est deinceps huius ap-
 pellationis, ignorationis scilicet
 hos: factus est autem continuus,
 ac magis auctus, postquam præ-
 dicti duo illi voluntate diuina

repudiati sunt: eouſque autem materia illa miſeriae humanae prouecta eſt, vt orientis & occidentis fundamenta damnauerit. Ipla etiam aduerſariae poteſtatis victoria mentes hominum circumuenit, & obſcurauit. In ipſo nimirum praecipito eſt ſancta & immortalis & infatigabilis Dei omnipotentis clementia. omnibus enim diebus & temporibus praeteritis innumeras populorum multitudines ab hoc onere, cuius ſeruituti addictae fuerant, per me ſeruum ſuum Deus liberat, & in perfectum aeterni luminis ſplendorem deducit. Poſt haec igitur, fratres deſideratiſſimi, propinquiore quadam prouidentia, & illuſtribus immortalis Dei noſtri beneficiis inſignioſam me in poſterum futurum, puriſſima erga ipſum fide ſum perſuaſus. Suſcipiat ergo me ſinceriſſimum Concilium ſanctitatis veſtrae, nec mihi ſanctiſſimam eccleſiam, & communis omnium noſtrum caſtaeque matris portas oppoſiti ſuſtineatis. Quamuis enim nunc potiſſimum animi mei ratio perfectam catholicam fidei puritatem inueſtigans, hoc ſibi fieri dignum non eſſe arbitratur, ſuadet tamen atque admonet. Et propriae quidem verecundiae frons omnium pulcerrimarum virtutum ſigillum extulit, portaque immortalitatis coepit contingere, ipſaque puſſare: vt & vos coepiſtis noſtrae fraternitatis imprudentiae veniam dare, pacem fidei catholicae reſpicientes. Hoc enim & Deum decet, & eccleſiae catholicae fidei conuenit, & reipublicae negotiis uti-

σαν· ἕως ὅτου οὐτοῦ ἡ ὕλη αὐτῆ μὲν ἡ
σαυότιος τ' αὐθροπὸν παρῆλθῃ, ὡς
τ' ἔως, καὶ τ' παρῆς δύσιν κρητῆδων
κατεφύσαστο· αὐτῆ τε ἡ ὑπερβολὴ τ'
ἐνδύπας δυνάμειος τὰς διανοίας τῶν
αὐθροπὸν κατέλαβε ἔημεύρασιν.
ἐν ᾧ μὲν τοῖ παρῆς γμάλι ἀγίος καὶ
ἀθανάτος ὅστι τὰ πάντα δυναμῆδου
θεοῦ ὁ ἀκαμάτος οὐκίος· πάσας γὰρ τὰς
ἡμέρας, καὶ τοῖς χρόνοις τοῖς παρῆς
λυδοσῖν, ἀναριθμήτοις τῶν δῆμων
πολυπληθείας ἀπὸ τῆ βαροῖς τοῦτου
διέμοδ τῆ ἀπὸ θεοῦ παρῆς ὁ θεοῦ δε-
δουλωμένους ἐλευθεροῖ, καὶ εἰς ἐντελῆ
αιωνίου φωτὸς ἐξάξει λαμπαρῆ-
τα. ἀπὸ τοῦτων ποιγαροῦ ἐγὼ, ἀδελ-
φοῖ ποθῆνὸτα τοῖ οἰκειοτέρα πνὶ παρῆ-
νοῖα καὶ ἐνδοξοῖς διεργασίαις τῆ ἀθανά-
του ἔημετέρου θεοῦ, ὅλοιπον ὄπισθι-
μότερος εἶν τῆ παρῆς αὐτὸν καταρα-
τῆ τῆ πῆς πέποιδα. δεξάδω ποιγαρ-
οῦ με ἡ ἀγιοτάτη σωδοδος τῆς ὑμε-
τέρας ἀγιότητος, καὶ μὴ μοι πλὴν σωφρο-
νεσάτῳ ἐκκλησίαι, ἔη τῆς ἀγίης κοινῆς
τε πάντων ἡμῶν μῆδῆς τὰς θύρας ἀνι-
πεδύαι ἀνάσσει. εἰ καὶ τὰ μαλίστα καὶ
νῦν ὁ λογιμὸς τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἐντε-
λῆ πλὴν καθαρότητα τῆς καθολικῆς πί-
στεως ὄπισθι τῶν, τῶτο ἑαυτῶ ἡμῶν
ἐπι οἰεται εἶν ἄξιον, ὁμῶς παρῆς ἐπει
ἔηπομμυθήσκει, καὶ τὸ μέτωπον τῆς οἰ-
κειας ἀδιδῆ πασῶν τῶ καλλίστων θρε-
πῶν ἐξενλώσχε σφραγίδα, καὶ τῶν
πυλῶν τῆς ἀθανασίας ἤρξατο ἀπεί-
σαι, καὶ τοῦτοις κρούειν ὅπως καὶ ὑμεῖς
τῆς ἡμετέρας ἀδελφότητος ὄνθις συγ-
χωρήσαι πλὴν ἄνοιου, καὶ εἰρωμένῳ τῆς
καθολικῆς ὄνοιου πίστεως βλέψαν-
τες. τῶτο γὰρ τῶ θεῶ πρεπῶδες, καὶ τῆ

τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας πῆς ἀρμόδιον, καὶ τῶ κοινῶ τῶ παρῆς γμάτων συμ-

ANNO CHRISTI 325

Φέρον' ἵνα τὸ θεῶν ἡμῖν παρακαθί-
σης ἐν πτωχότητι εἰρήνης ἀξίῳ ἀμοι-
βῶν τῷ πᾶσι ἡμῖν χειρομύρον
κοινῶς ἅπαντες προσενέγκωμεν. δι-
τόν γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀν' εἰρήνῃ, καὶ ἀγαν δι-
τόν, καὶ ἀλυθέντων τῶν πολεμίων, καὶ μη-
δενὸς ἀντιτείνεν ἐπὶ τολμήσας, βάλλ-
ειν ἡμᾶς ἀλλήλοις, καὶ τοῖς δυσμενέ-
σιν ἠδονῶν καὶ γέλωτα προσξενεῖν, ἀλ-
λως τε δὲ καὶ ἐπὶ θεῶν διαλεγομένων
παρακαθίσει, καὶ τῷ παναγίου πνεύ-
ματος πῶς διδασκαλίῳ ἀνάγραπτον
ἔχοντα. ἀπαγγελίᾳ γὰρ βίβλοι, καὶ
δοξολογίᾳ, καὶ τῶν παλαιῶν προφη-
τῶν τὰ διακρίματα σαφῶς ἡμᾶς ἀπὸ
τῆς ἐπιτομῆς τοῦ θεοῦ φρονεῖν ἐκπιθῶ-
σοι. πῶς πολεμοποιῶν οὐκ ἀπελά-
σαντες ἔσμεν, οὐκ ἔτι δὲ σκοπῶν λόγων
ἀλλοτρίων τῶν ζητημάτων πῶς λύσιν.

Ταῦτα καὶ τὰ τοῦτοῖς ἀναπλήσια
ὁ πάνσοφος βασιλεὺς, οἷα δὴ πᾶσι φι-
λοπάτωρ, τοῖς ἱερέσιν ὡς πατράσι
προσέφερε, τῶν δοξολογικῶν δογμα-
των πῶς συμφανῶν παρακαθίσει
μέρος. πῶς δὲ σωόδου τῶν σιμελῶν
των ὅτι τὸ αὐτὸ ὀπισκοπῶν τελακό-
σοι δὲ ἦσαν δέκα καὶ ὀκτώ· ἀλλ' ὁ μὲν
τελακόσοι καὶ πρὸς τοῖς λεγομένοις
ἐπίδοτον, καὶ πῶς τε πρὸς ἀλλήλους
ὁμόνοιοι, πῶς τε τῶν δογμάτων ὑγιέναι
ἠαυτῶν· οἱ δὲ λοιποὶ, καθὰς πάλαι
εἰρηκαίῳ, τοῖς δοξολογικοῖς ἀντεμά-
χοντο δογμασίν· οἱ ἄλλοι πῶς Ἀρείου
δόξαν μεγαλοφύως συγκροτεῖν ἐ-
σπούδαζον, δέκα καὶ ἐπὶ ὅσον
ὄντες, Εὐσεβίος τε ὁ Νικομηδείης, ὡς
καὶ πρὸς τὸν εἰρη, * Θεόγνης ὁ τῆς Νι-
καίας, Μάρης Καλχηδόνος, Θεόδωρος
Ηρακλείας Θεσσαλίας, Μελόφαντος
Εφέσου, Γαζύφιλος Σκυδοπόλεως,

le est: vt pro diuinitus nobis con-
cessa preciosissima pace dignam
gratiarum actionem eius gratiæ
largitori communiter omnes re-
feramus. Graue enim esset, imo
vero quam acerbum, hostibus
iam profligatis, & nemo ex di-
uerso se opponere audente, inui-
cem se oppugnare, & lætitiā
inimicis atque adeo risum præ-
bere; & præsertim cum de rebus
diuinis disputemus, habeamus-
que doctrinam sacratissimi Spi-
ritus, literarū monumentis pro-
ditam. Nam libri euangelistarū
& apostolorum, quin etiam ve-
terum prophetarū oracula nos
euidenter docent quid de diui-
no numine sentiendum sit. Om-
ni igitur seditiosa contentione
depulsa, literarum diuinitus in-
spiratarū testimoniiis res in qua-
stionem adductas dissoluamus.

Ista aliaque id genus sapien-
tissimus imperator, dum doctri-
næ apostolicæ consensum stabi-
lire moliretur, tamquam filius
patris amantissimus, episcopis &
sacerdotibus velut patribus pro-
posuit. Erant autem qui ad Sy-
nodum simul conuenerant, epi-
scopi trecenti & octodecim: sed
trecenti quidem ante prædicta
persuasi erant, & consensum ad
inuicem ac dogmatū sanitatem
amplectebantur: reliqui autem,
vt iam pridem diximus, aduer-
sus apostolica dogmata pugna-
bant, qui Arii sententiam ma-
gnifice concelebrare studebant,
numero septemdecim: Eusebius
scilicet Nicomediensis, cuius &
superius mentionem fecimus;
Theognis Nicænus, Maris Cal-
chedonensis, Theodorus Hera-
cleæ Thraciæ, Menophantus E-
phesi, Patrophilus Scythopolis,

* Ομοίως

Narcissus Neroniadiſ ſecundæ Ciliciæ, quam nunc Irenopolim appellamus, Theonas Marmari- cæ, Secundus Ptolemaidis Ægypti, & cum eis alii octo, qui ſeipſos, quaſi eſſent orthodoxi, trecentorum choro miſcentes, apoſtolicis dogmatis repugna- bant, Ario conſentientes. Cum hiſ generoſe decertabant ſancti patres noſtri, Alexander tunc preſbyter Conſtãtinopolitanus, & Athanaſius archidiaconus eccleſiæ Alexandrinorum. Quam- obrem invidia contra eos arma mouit, vt poſtea dicemus. Noſtri autem ſancti epiſcopi Arium ad Synodum vocabant, permitten- tes ei propria dogmata propone- re, nutu ſemper victoris impera- toris. nam & ille, vt paulo ante diximus, in Synodo confidebat.

βασιλέως· ἐπεὶ τὸν ὡς δὲ πῶς εἰρήκαμεν, καὶ αὐτὸς τῆ συνόδῳ συνήδρουν.

*Quomodo imperator libellos
episcoporum accepit.*

Ὅπως τὸν λιβέλλοις τῶν ἐπιſκοπῶν ὁ βασιλεὺς δέχεται.

CAPVT VIII.

VERVM admirabile illud facinus quod in Synodo ab imperatore ſemper victore factum eſt, non debet ſilentio præmitti. Etenim cum in vnum epiſcopi conueniſſent, & vt fieri ſolet in diſputatione contentioſa, quæſtiones & controuerſiæ inter eos incidiſſent, & alii alios accuſarent, cumque libellos offerrent, & criminationes compoſitas ad pium deferrent imperatorem: ille acceptos libellos, & annulo ſuo obſignatos, ſeruari præcepit: & cum talium epiſcoporum mutuam contentionem perſpiceret, dixit oportere omnes ſimul certo die ad res eas di-

ΚΕΦΑΛ. Η΄.

ΑΛΛΑ τὸ κατὰ τὴν συνόδῳ γεγονὸς δαυμασὸν παρὰ τῶν πάντων νικηφόρου βασιλέως, ἐκ ἀξίον ſιωπῆ ἀραπέμψατο. καὶ γὰρ ἐπιſτωμαχθέντων πάντων τῶν ἐπιſκοπῶν, & κατὰ τὸν ἔθος ὅτι, γυρομύων ζητήσῶν τε καὶ ſυγκρίσεων παρὰ τῶν ἐπιſκοπῶν, ἐρεχλιῶν ἐνεκα, ἄλλου παρὸς ἄλλον ἔχοντος, λιβέλλων τε ἐπιſτιδομύων κατὰ αὐτὸν, καὶ ἐγκλημάτων ſυγκροτουμύων παρὰ τῶν ἀσεβῶν βασιλέων· δεξάμενος τὸν λιβέλλοις, ſφραγιſας τε τῶν διακυλίῳ αὐτῶν, ἐκέλευσε φυλάττειν ἐν οὐρανῶν τῶν τοιούτων ἐπιſκοπῶν τὸ πρὸς ἀλλήλους ζυγμαχίαν, εἶπεν, ὅτι καὶ πάντας ὁμοῦ εἰ μὴ ἡμέ-

εα.